

Список использованной литературы

1. Конституция Республики Казахстан (принята на республиканском референдуме 30 августа 1995 года). [Электронный ресурс] http://online.zakon.kz/Document/?doc_id=1005029
2. Нормативное постановление Конституционного Совета Республики Казахстан от 5 ноября 2009 года №6. [Электронный ресурс] <http://ksrk.gov.kz/rus/resheniya/?cid=11&rid=533>
3. Ж.-П. Жакке. Конституционное право и политические институты. Пер. с франц. – М.: Юрист, 2002. – 365 с.
4. Послание Президента Республики Казахстан – Лидера нации Нурсултана Назарбаева народу Казахстана «Стратегия «Казахстан-2050»: новый политический курс состоявшегося государства». 2012г. [Электронный ресурс] <http://strategy2050.kz>

УДК 351.9:342.25(477)

ДЕРЖАВНИЙ КОНТРОЛЬ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ

Касяненко Є.В.

(викладач кафедри загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ,
член Дніпропетровської обласної організації
«Асоціація українських правників»)

Анотація. У статті розглядаються загальні теоретичні та правові засади державного контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування з метою підвищення його ефективності та законності. Розглянуті загальні властивості державного контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування в Україні.

Ключові слова: права людини, державний контроль, органи місцевого самоврядування, децентралізація, демократія.

Аннотация. В статье рассматриваются общие теоретические и правовые основы государственного контроля за деятельностью органов местного самоуправления с целью повышения его эффективности и законности. Рассмотрены общие свойства государственного контроля за деятельностью органов местного самоуправления в Украине.

Ключевые слова: права человека, государственный контроль, органы местного самоуправления, децентрализация, демократия.

Kasyanenko Y.V. The state control over the activities of local self-government bodies: theoretical and legal foundations

Summary. The article deals with the theoretical and legal bases of state control over the activities of local self-government bodies. Today, local self-governing system does not meet society needs. Analysis of the supervisory powers of local communities shows that the control mechanism does not work, the reason is that mutual rights and obligations of local community are not properly secured as controlling entity and local government. In most territorial communities, local self-governing bodies do not ensure the creation and maintenance of favorable living environment necessary for comprehensive person's development. One of the methods of problems' solution is introduction of a mechanism of state control over the compliance of local self-government bodies' decisions to Constitution and Laws of Ukraine, as well as control over the quality of public services.

State control as a special form of control performs basically the same feedback functions as control in general. A specific feature of state control is that the stress is laid on arranging function and guaranteeing legality. Multifunction dependences and factors of influence are explored on organization of control in the system of local self-government.

It is need the effective state control over compliance with demands/requirements of Constitution and Laws of Ukraine by local self-governing bodies.

Based on researched problems about controlling activities of agencies and local government officials author proposed directions of improvement of theoretical bases of relations in this area.

Key words: human rights, state control, local self-government bodies, decentralization, democracy.

Постановка проблеми. Систему публічної влади в Україні складають органи державної влади та органи місцевого самоврядування, які в єдності мають створювати умови для реалізації інтересів людини і суспільства у політичній, економічній, соціальній та культурно-духовній сферах. Але в цій системі, місцеве самоврядування вирізняється особливостями, що пов'язані з правовим статусом власне територіальної громади як

інституту громадянського суспільства. Місцеве самоврядування як право територіальних громад самостійно вирішувати питання місцевого значення виключає можливість органів державної влади і їх посадових осіб втручатись в цей процес. З метою охорони і збереження розподілу повноважень між ними, необхідно визначити сутність та ознаки державного контролю за діяльністю місцевого самоврядування.

Для вітчизняної юридичної науки проблематика державного контролю не є новою. Питання державного контролю є предметом наукової уваги дослідників, які відображають його основні положення в численних наукових працях. Державний контроль в контексті предмету свого дослідження вивчали такі вітчизняні вчені, як В. Авер'янов, О. Андрійко, В. Гаращук, С. Вітвіцький, Ю. Дьомін, Т. Кирильчук, Т. Коломoeць, В. Кобринський, В. Шестак та ін. Наявність різних підходів до визначення його змісту вказує на багатоаспектність цього явища.

Державний контроль за діяльністю органів місцевого самоврядування досліджували В. Борденюк, О. Наливайко, О. Скопич, О. Сушинський, Д. Сухінін та інші. Існує велика кількість підходів до визначення державного контролю, але зміст державного контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування, особливо в умовах його реформування, не відображений в комплексних наукових дослідженнях, тому заслуговує уваги.

Метою наукової статті є визначення змісту державного контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування на основі дослідження різних точок зору науковців та положень національного законодавства.

Виклад основного матеріалу. Необхідною умовою децентралізації влади в Україні, що передбачає передачу значних повноважень від державних органів органам місцевого самоврядування, є визначення в законі допустимих меж державного контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування. Це складно здійснити без розуміння змісту державного контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування. Важливим питанням демократизації державного контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування є їх формальна визначеність та фактична складова. Формалізація будь-якого державно-правового явища розпочинається із термінологічної точності та визначення змісту.

Оскільки поняття державного контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування фактично відсутнє в законодавстві, необхідність його визначення стимулює потребу дослідити зміст «державного контролю» на основі виділення його типових властивостей.

У вітчизняній юридичній, політологічній, історичній, соціологічній та економічній літературі існує багато визначень «державного контролю». Вивчення його змісту варто розпочати з розкриття самого поняття «контроль». Етимологічно слово контроль походить від французького «contrôle» (від старофранц. «controle – role» – список, що має дублювання), що в свою чергу утворилося від латинського «contra» («протидія», «протилежність») [1, с. 323; 2, с. 255]. Але етимологія слова «контроль» не відображає сучасний зміст державного контролю, тому варто проаналізувати його основні ознаки, які виділяють вітчизняні науковці.

Науковці доводять, що в умовах демократичного суспільства, контроль не є самоціллю влади та із засобу покарання трансформувався в інформаційно-аналітичний засіб, а метою контролю в управлінні є забезпечення органу управління інформацією про стан керованого об'єкта, що дає змогу вчасно здійснити корегувальні дії [3, с. 45].

С. Вітвіцький зазначає, що правова природа державного контролю проявляється у тому, що він здійснюється органами держави та їх посадовими особами у межах, визначених правовими нормами, на підставі норм права і згідно з ними [4, с. 72]. О. Андрійко вважає, що їх діяльність полягає у спостереженні, аналізі та перевірці об'єктів контролю [5, с. 28-30]. Т. Кирильчук зауважує, що така діяльність державних органів має бути цілеспрямованою, корисною і суспільно необхідною та призводити до настання

позитивних результатів [3, с.80]. Оскільки проведення державного контролю є повноваженням окремих посадових осіб, які діють відповідно до норм законодавства, його результати і висновки мають бути обов'язковими для врахування.

С. Шестак визнає, що державний контроль може бути самостійно чи зовнішньо ініційованим уповноваженими суб'єктами [6, с. 26]. Крім того, він може бути плановим або позаплановим і завжди повинен мати офіційний, формалізований характер.

В юридичній літературі існує думка, що його метою є: отримання об'єктивної та достовірної інформації про стан справ об'єкта контролю; застосування заходів щодо попередження правопорушень із правом прямого втручання в оперативну діяльність об'єкта контролю; надання допомоги підконтрольній структурі у поновленні законності і дисципліни; встановлення причин і умов, що сприяють порушенню вимог правових норм; застосування заходів щодо притягнення винних осіб до правової відповідальності [7, с. 22]. О. Андрійко узагальнено визначає мету державного контролю, як приведення діяльності об'єкта у відповідність до положень чинних правових норм [20, с. 120]. Для досягнення зазначеної мети необхідно визначити об'єкт дослідження та основні завдання контролюючого суб'єкта.

Узагальнюючи вищезазначені ознаки державного контролю, можна визначити його як офіційний аналіз, перевірку діяльності підконтрольного суб'єкта та її результатів, що здійснюють уповноважені органи державної влади у визначених законом межах з метою виявлення, попередження, припинення правопорушень, а також надання допомоги в поновленні законності і дисципліни.

Вітчизняний механізм контролю в державі, який трансформується у зв'язку з демократичними тенденціями державотворення, має бути спрямований на всі напрями діяльності держави та громадянського суспільства лише в допустимих законом межах, що обумовлені потребою захисту прав людини і суспільства. Не є виключенням і діяльність органів місцевого самоврядування, різні напрями якої, складають об'єкт державного контролю. Органи місцевого самоврядування необхідно розглядати як підконтрольний державі суб'єкт в межах дотримання ним Конституції і законів України.

Неефективність сучасної системи місцевого самоврядування спонукає досліджувати державний контроль з точки зору допоміжного фактору підвищення результативності та законності діяльності органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб. Донедавна, в юридичній літературі, визначаючи зміст державного контролю, науковці частіше обмежувались констатацією того факту, що під час його проведення, органи державної влади не можуть втручатися у здійснення органами місцевого самоврядування делегованих їм територіальною громадою повноважень, не приділяючи уваги питанням його значення і глибинного змісту.

Державний контроль за діяльністю органів місцевого самоврядування як форма контролю в державі, незалежно від його об'єкта, має зміст який включає в себе поняття, принципи, мету, завдання, суб'єктивний та об'єктивний склад тощо. Як слушно зазначає Л. Наливайко, форма визначається змістом, вона формує зміст. Зміст завжди має певну форму. Сутність предмету проявляє себе як в змісті, так і в формі й визначає характер зв'язку між ними [8, с. 57]. Зміст є внутрішнім наповненням форми. Дослідження змісту державного контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування створюватиме умови для поглибленого і комплексного розуміння його меж, підстав проведення і доцільності взагалі.

Оскільки, у демократичному суспільстві контроль є однією з найважливіших функцій державного управління [9, с. 50], зазначені органи мають бути підконтрольними не тільки територіальній громаді, а й державі у встановлених законом випадках. Така необхідність обумовлена потребою держави захистити законні права громади, які можуть бути порушені внаслідок прийняття незаконних рішень органами місцевого самоврядування.

Ефективна діяльність органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб впливає не тільки на якість життя територіальної громади, а й на демократизацію держави в цілому. На думку деяких фахівців, сучасна методологія оцінки якості управлінської діяльності має передбачати комплексне дослідження трьох її аспектів, а саме: вимірювання величини докладених зусиль для отримання бажаного результату; вимірювання досягнень за результатами діяльності; зіставлення досягнень із зусиллями [10]. Отже, при оцінці роботи підконтрольного органу, важливу роль відіграє аналіз співвідношення його діяльності та її результатів. Зазначену методологію можна застосувати для оцінки діяльності органів місцевого самоврядування.

Поняття державного контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування не визначене на законодавчому рівні, що призводить до неточного розуміння його змісту. Варто зазначити, що у зв'язку з децентралізацією влади в Україні, визначення поняття державного контролю за місцевим самоврядуванням набуває актуальності [11, с. 4; 12, с. 292; 13, с. 25-26; 14]. Таким, що заслуговує уваги, є визначення О. Наливайко, який розуміє його як комплекс заходів, здійснюваних органами державної влади, що регламентують і консолідують діяльність органів місцевого самоврядування, стабілізують функціонування й розвиток всієї системи місцевого самоврядування; здійснюють оцінювання ефективності реальної діяльності та подальшого приведення цієї діяльності відповідно до нормативно визначених стандартів [13, с. 25-26]. Варто зауважити, що воно є доречними в контексті демократизації державного контролю і загалом передає його сучасний зміст. Визначення поняття державного контролю необхідно деталізувати в ст. 20 Закону України «Про місцеве самоврядування» для його чіткого розуміння і проведення з суспільнокорисних мотивів.

Державний контроль є сукупністю взаємопов'язаних і взаємообумовлених методів і форм діяльності різних органів державної влади. Так, О. Скопич зазначає, що державний контроль у сфері місцевого самоврядування може бути як загальним, так і спеціальним. Загальний державний контроль може бути парламентським, президентським, урядовим. Спеціальний – внутрівідомчий і внутрігосподарський. Внутрівідомчий проводять контрольно-ревізійні підрозділи міністерств та інших центральних органів виконавчої влади тільки у підпорядкованих міністерствам і відомствам структурах [15, с. 31-32]. Отже, державний контроль за діяльністю органів місцевого самоврядування необхідно розглядати як складну систему, що включає в себе різні напрями функціонування органів державної влади.

При проведенні державного контролю, органи державної влади мають дотримуватись певного формалізованого порядку, використовувати лише ті методи та способи, що передбачені законом. В ст. 20 Закону України «Про місцеве самоврядування» зазначено, що державний контроль за діяльністю органів і посадових осіб місцевого самоврядування здійснюється на підставі та в межах повноважень і у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України, а також не повинен призводити до втручання органів державної влади чи їх посадових осіб у здійснення органами місцевого самоврядування наданих їм власних повноважень [16]. Зовнішнім виразом державного контролю, як правило, є перевірка, спостереження, аналіз, експертиза, аудит, огляд, ревізія та інші способи передбачені законом.

Питання визначення суб'єктивного та об'єктивного складу державного контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування є ключовим в розумінні його змісту. Вивчення конституційних норм, дозволило науковцям зробити висновок, що місцеве самоврядування можна розглядати з різних сторін: як один із фундаментальних принципів конституційного ладу; одну з форм народовладдя; специфічну підсистему публічної влади; форму залучення громадян до участі у вирішенні питань місцевого значення; право; системну організацію; різновид суспільного управління [17, с. 112]. Аналіз положень чинного законодавства дозволяє дійти висновку, що місцеве самоврядування як право територіальної громади не може бути об'єктом державного контролю. Зі змісту

поняття державного контролю розуміло, що його активними суб'єктами є органи та посадові особи органів державної влади. Пасивними суб'єктами державного контролю виступають органи місцевого самоврядування та їх посадових особи, а їх діяльність – об'єктом.

Світовий досвід доводить, що при будь-яких формах місцевого управління державний контроль за діяльністю органів місцевого самоврядування та їх посадовими особами використовується завжди. У багатьох розвинених країнах, місцевому самоврядуванню надані широкі повноваження, але існує чітка система державного нагляду та контролю за їх діяльністю, і здійснюють це, як правило, місцеві державні адміністрації [18, с. 269.]. Визначення меж та підстав такого контролю є ключовим завданням для досягнення ефективності, результативності і демократичності державного контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування. Це завдання можливо вирішити лише завдяки комплексній науковій розробці проблеми. Ключовими критеріями визначення меж та підстав державного контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування можна визнати: проведення з мотивів та з метою захисту чи відновлення прав і свобод людини, громади, суспільства; доцільність та виключну об'єктивну необхідність; законність і обґрунтованість методів та засобів, що використовуються; залучення громадськості (поєднання громадського і державного контролю); реальну можливість уповноважених на те суб'єктів чи окремих громадян його ініціювати та інші.

Пріоритетним напрямом правового регулювання контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування, поряд з безумовною потребою прийняти закон України «Про громадський контроль» та модернізувати Закон України «Про місцеве самоврядування» від 1997 року, є переосмислення і оновлення системи правових норм, які регулюють відносини у цій сфері, з метою приведення їх до сучасних демократичних вимог організації системи місцевого самоврядування.

Так, в проекті Закону України «Про внесення змін до Конституції України (щодо децентралізації влади)» від 01 липня 2015 року, з метою інституціоналізації державного контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування, в ст. 144 передбачені права префекта та Президента України зупиняти з одночасним зверненням до суду дію актів місцевого самоврядування з мотивів їх невідповідності Конституції чи законам України. В разі визнання рішення органів місцевого самоврядування неконституційним, Президент має право тимчасово зупинити повноваження голови громади, складу ради громади, районної, обласної ради, призначити тимчасового державного уповноваженого і призначити позачергові вибори у визначеному законом порядку [19]. Необхідною умовою дієвості і демократичності зазначеної норми є уникнення монополії зазначених суб'єктів втручатися в діяльність органів місцевого самоврядування. Відповідно до Конституції України носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ; народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування; ніхто не може узурпувати державну владу (ч. 2,4 ст. 5 Конституції України). Зазначена в проекті норма може створити передумови для порушення прав органів місцевого самоврядування, а відповідно – громади, тому потребує суттєвого доопрацювання.

Висновки. Проведений аналіз дозволяє дійти висновків, що зміст державного контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування можна в загальних рисах охарактеризувати наступними положеннями:

1. Державний контроль за діяльністю органів місцевого самоврядування є одним з видів контролю в державі, який здійснюється органами державної влади та/або їх посадовими особами і є комплексною системою, що складається з різних форм та методів їх діяльності.

2. Суб'єктивний і об'єктивний склад державного контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування є ключовим в розумінні його змісту. Активними суб'єктами є органи та посадові особи органів державної влади. Пасивними суб'єктами державного контролю виступають органи місцевого самоврядування та їх посадових особи, а їх

діяльність становить об'єкт державного контролю.

3. Державний контроль за діяльністю органів місцевого самоврядування проводиться лише на підставах та в межах повноважень, а також у спосіб, що передбачений Конституцією та законами України і не повинен призводити до втручання органів державної влади чи їх посадових осіб у здійснення органами місцевого самоврядування наданих їм повноважень. Його зовнішнім виразом є, як правило, перевірка, спостереження, аналіз, експертиза, аудит, огляд, ревізія та інші способи передбачені законом.

4. Критеріями визначення меж та підстав державного контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування можна визнати: проведення з мотивів та з метою захисту чи відновлення прав і свобод людини, громади, суспільства; доцільність та виключну об'єктивну необхідність; законність і обґрунтованість методів та засобів, що використовуються; залучення громадськості (поєднання громадського і державного контролю); реальну можливість уповноважених на те суб'єктів чи окремих громадян його ініціювати та інші.

5. Пріоритетним напрямом правового регулювання державного контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування є оновлення системи норм, які регулюють відносини у цій сфері. Потребує доопрацювання ст. 144 проекту Закону України «Про внесення змін до Конституції України (щодо децентралізації влади)» від 01 липня 2015 року. Визначення поняття державного контролю необхідно деталізувати в ст. 20 Закону України «Про місцеве самоврядування» для його чіткого розуміння і проведення лише з суспільнокорисних мотивів.

Список використаних джерел

1. Юридична енциклопедія: в 6 т. / за ред. Ю.С. Шемшученко. – К.: Укр. енцикл., 2001. – Т. 3 – 792 с.
2. Афанасьев В. Г. Человек в управлении обществом // В. Г. Афанасьев. – М. : Политиздат, 1977. – 125 с.
3. Кирильчук Т.С. Державний контроль за використанням та охороною земель сільськогосподарського призначення: дис... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Кирильчук Тетяна Станіславівна. – К., 2007. – 232 с.
4. Вітвицький С. С. Державний контроль у сфері ліцензійної діяльності: дис... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Вітвицький Сергій Сергійович. – Х., 2004. – 178 с.
5. Андрійко О. Ф. Організаційно-правові проблеми державного контролю у сфері виконавчої влади: дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.07 / Андрійко Ольга Федорівна. – К., 1999. – 378 с.
6. Шестак В. С. Державний контроль в сучасній Україні (теоретико-правові питання): дис ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Шестак Валентин Сергійович. – Х., 2002. – 195 с.
7. Карнарук Н. В. Державний контроль за нотаріальною діяльністю в Україні: дис... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Карнарук Наталія Віленівна. – Ірпінь, 2007. – 186 с.
8. Наливайко Л. Р. Державний лад України: теоретико-правова модель : монографія / Л. Р. Наливайко. – Х. : Право, 2009. – 600 с.
9. Кобринський В. Ю. Державний контроль у сфері національної безпеки України: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Кобринський Віталій Юрійович. – К., 2008. – 209 с.
10. Михайлюк В. С. Ефективність діяльності органів місцевого самоврядування як запорука надання якісних послуг населенню [Електронний ресурс] / В. С. Михайлюк. – Режим доступу: <http://intkonf.org/mihaylyuk-vs-efektivnist-diyalnosti-organiv-mistseвого-samovryaduvannya-yak-zaporuka-nadannya-yakisnih-poslug-naselennyu/>
11. Стрілець Ю. П. Види і форми контролю в місцевому самоврядуванні / Ю. П. Стрілець // Теорія та практика державного управління. – 2011. – №3 (34). – С. 1-7.
12. Сухінін Д. В. Контроль в органах державної влади та органах місцевого самоврядування: порівняльний аналіз / Д. В. Сухінін // Державне управління та місцеве самоврядування. – 2012. – №3 (14). – С. 283-295.
13. Наливайко О. І. Державний контроль у системі місцевого самоврядування в Україні: проблеми теорії та практики / О. І. Наливайко // Право і суспільство. – 2015. – № 3 (2). – С. 22-28.
14. Смоляр О. А. Державний контроль у сфері місцевого самоврядування: особливості правового регулювання / О. А. Смоляр // Проблеми законності. – 2015. – №129. – С. 59-68.
15. Скопич О. Д. Контроль у системі місцевого самоврядування України: дис. ... канд. наук з держ. упр. : 25.00.04 / Скопич Олександр Дмитрович. – К., 2010. – 186 с.
16. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21 травня 1997 р. // Офіційний вісник України. – 1997. – № 25. – Ст. 20.
17. Любченко П. М. Місцеве самоврядування в системі інститутів громадянського суспільства: конституційно-правовий аспект: дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.02 / Любченко Павло Миколайович. – Х., 2007. – 435 с.

18. Державна регіональна політика України: особливості та стратегічні пріоритети : монографія / за ред. З. С. Варналія. – К. : НІСД, 2007. – 820 с.
19. Про внесення змін до Конституції України (щодо децентралізації влади) : проект Закону України від 01 липня 2015 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=55812.
20. Андрійко О. Ф. Державний контроль в Україні: організаційно-правові засади / О. Ф. Андрійко. – К. : Наукова думка, 2004. – 302 с.

ПРОЦЕС ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ВЛАДИ В АСПЕКТІ КОНСТИТУЦІЙНОЇ РЕФОРМИ

Князька Л.А.

(кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільного права та процесу
Національного університету ДПС України)

Дзюбенко Ю.М.

(магістр групи ПМЦ-15-1 Навчально-наукового інституту права Національного
університету ДПС України)

Анотація. У статті висвітлено сутність децентралізації влади, та її вплив на життя громадян держави. Також аналізуються ті зміни, які пропонуються до Конституції України, та розгляд як негативного (ризиків) так і позитивного під час проведення процесу децентралізації влади під час конституційної реформи України. В даній темі аналізується досвід зарубіжних держав, які зіткнулися з проблемами під час адміністративно-територіальних реформ.

Ключові слова: децентралізація, конституційна реформа, державна влада, місцеве самоврядування, адміністративно-територіальний устрій, громада.

Анотація. В статті освіщено суцність децентрализации власти и ее влияние на жизнь граждан государства. Также анализируются те изменения, которые предлагаются в Конституции Украины. В данной теме анализируется опыт зарубежных государств которые столкнулись с проблемами во время административно – территориальных реформ.

Ключевые слова: децентрализация, конституционная реформа, государственная власть, органы местного самоуправления, административно – территориальных устройств, громад.

Anotation: This article consider to the main aspects of decentralization of power and its influence on citizen's life. Also article analyzes changes to the Constitution of Ukraine, pros and cons of the decentralization process during the constitutional reform in Ukraine. Apart from that author analyzes experience of foreign countries, which had different problems during administrative-territorial reforms.

Key words: decentralization, constitutional reform, state power, local government, administrative divisions, community.

Постановка проблеми: Дослідження процесу децентралізації влади показує те, що на сьогоднішній час процес децентралізації є досить обговорюваною як у в кулуарах Верховної Ради України так і серед населення країни.

Стан дослідження: В Україні проблематикою децентралізації влади займалися такі вчені юристи, як Я. Брюнкер, А. Матвієнко, П. Трачук, Л. Нікітенко, В. Борденюк, О. Скрипнюк та інші.

Виклад основного матеріалу. З Ратифікацією Україною і Європейським Союзом (далі ЄС) та їхніми державами-членами Угоду про асоціацію, Україна отримала вказівку для своїх перетворень. Виконавши умови Угоди Україна буде мати можливість в подальшому стати членом Європейського Союзу. Саме через «параметри», яким мають відповідати держави – члени ЄС, Президент України своїм Указом від 12 січня 2015 року №5 схвалив Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020», в якій передбачена децентралізація [1]. Президент зокрема наголосив на перейнятті досвіду від Польщі питанні децентралізації: «Наше бачення децентралізації базується на європейському досвіді місцевого самоврядування. Базовим рівнем децентралізації буде не область, а місто, село, селище, територіальна громада. Саме там нам треба сконцентрувати левову частину прав для того, щоб скоротити відстань між громадянином і владою. Це надасть не лише додаткові фінансові ресурси, а й вражаючі можливості врахувати місцеву специфіку